

Beretn. ang. De Forenede Nationers 15. plenarforsamling.

(E) Den 23. oktober, efter at forhandlingerne i første udvalg var begyndt, fremsatte *Polen* et resolutionsudkast, som berørte alle de fire dagsordenspunkter, der indgik i nedrustningskomplekset, og som gik ud på tilvejebringelse af tilstande, der vil bidrage til opnåelse af en overenskomst om almindelig og fuldstændig afrustning. Forslaget tog sigte på i afventning af en almindelig nedrustnings gennemførelse at bremse rustningskapløbet og forhindre nye militære skridt, som kunne gøre nedrustningsforhandlingerne endnu vanskeligere, bl. a. ved en opfordring til at afslutte en aftale om indstilling af forsøgssprængninger med kernevåben inden 1. april 1961, at undgå fortsat udbredelse af kernevåben, at undgå yderligere udrustning med fremføringsapparater for de nævnte fjernvåben, også på militærbaser i fremmede lande, og at afstå fra oprettelse af sådanne baser.

(F) Den 10. november 1960 fremsatte *Canada, Norge og Sverige* et resolutionsudkast med *Chile, Malaya og Pakistan* som yderligere forslagsstillere. *Island* stillede den følgende dag ændringsforslag hertil. En ændret udgave af forslaget fremsattes den 10. december af *de samme seks lande*, og som yderligere forslagsstillere fremtrådte *Østrig, Irland, Island, Iran, Peru, Argentina, Costa Rica, Danmark, Ecuador, Haiti, New Zealand, Grækenland og Uruguay*.

I sin endelige form gik dette udkast ud på at anbefale, at det skulle overdrages til nedrustningskommissionen, som skulle have alt materiale vedrørende nedrustning fra 15. plenarforsamling at arbejde med, at finde udvej til en genoptagelse af forhandlingerne om almindelig og fuldstændig nedrustning under international kontrol og undersøge principperne for sådanne forhandlinger. Kommissionen skulle hyppigt holde møder og bl. a. modtage beretninger fra de forhandlende magter. Til gennemførelse af denne opgave skulle kommissionen overveje nedsættelse af ad hoc-underudvalg, hvis medlemmer skulle udvælges efter geografiske og andre formålstjenlige hensyn, og som kunne tilkalde eksperter; og kommissionen skulle senest 1. juni 1961 afgive en fremskridtsberetning til plenarforsamlingen og sikkerhedsrådet om sit arbejde.

(G) Den 15. november forelagde *Burma, Ghana, Indien, Indonesien, Irak, Marokko,*

Nepal, Den forenede arabiske Republik, Venezuela og Jugoslavien med *Cambodia og Ceylon* som yderligere forslagsstillere et resolutionsudkast indeholdende principielle elementer af vejledende karakter til en nedrustning.

Efter en indledning, hvori det bl. a. udtaltes, at ingen stat måtte opnå militær fordel ved nedrustning, og at nedrustning krævede, at et inspektions- og kontrolmaskineri samtidig blev sat i gang, samt endvidere henvistes til FN's ansvar for nedrustningen, fremsattes der fem direktiver som grundlag for en aftale om almindelig og fuldstændig nedrustning.

I det fjerde direktiv er der i syv punkter redegjort for, hvad der forstås ved afrustning.

De tre første direktiver:

almindelig og fuldstændig afrustning skal resultere i en verden, hvor internationale problemer ikke kan løses ved krig, og hvor alt krigsmaskineri skal være afskaffet;

ingen stat eller gruppe af stater skal være i stand til at opnå militær overlegenhed over andre på nogen fase eller noget trin af afrustningen;

under hver fase og på ethvert trin må der være et overenskomstmæssigt, effektivt maskineri til inspektion og kontrol;

Det fjerde direktiv:

1. afskaffelse af væbnede styrker, udrustning og våbenproduktion,

2. fuldstændigt forbud mod fabrikation, vedligeholdelse og brug af kernevåben og af bakteriologiske og kemiske våben,

3. afskaffelse af alle eksisterende virksomheder og uddannelsesinstitutioner, som har militært formål,

4. afskaffelse af alt udstyr til levering, placering og funktionering af masseødelæggelsesvåben inden for nationale områder, af alle udenlandske militærbaser og afskydningsbaser af alle slags,

5. opretholdelse af nødvendige nationale sikkerhedstroppe og uddannelsescentre, vedligeholdelse af våben og våbenproduktion i den udstrækning, dette i henhold til overenskomst er nødvendigt for den indre sikkerhed og for FN's formål,

6. FN skal ændres efter aftale på en sådan måde, at der ikke består mulighed for, at den internationale politistyrke bruges til noget formål i modstrid med pagten, her-